

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., a Mgr. Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **M. H.**, zastoupeného JUDr. Petrem Hrnčířem, advokátem se sídlem Na Poříčí 1079/3a, Praha 1, proti žalovanému: **ředitel Krajského ředitelství policie kraje Vysočina**, se sídlem Vrchlického 46, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2016, čj. KRPJ-40979-82/ČJ-2010-1600KR, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 6. 2018, čj. 62 Ad 5/2016-96,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovaný **j e p o v i n e n** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 4114 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Náměstek ředitele Krajského ředitelství policie kraje Vysočina přiznal 1. 9. 2010 žalobci odchodné dle § 155 zákon č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále „zákon o služebním poměru“), ve výši 249 726 Kč. Žalobcem podané odvolání zamítl policejní prezident rozhodnutím z 1. 4. 2011.

[2] Proti rozhodnutí policejního prezidenta podal žalobce žalobu u Městského soudu v Praze, který jí vyhověl. Soud uvedl, že ve věci rozhodoval nepříslušný služební funkcionář; místo krajského ředitele totiž rozhodoval policejní prezident.

[3] Poté rozhodoval ve věci ředitel krajského ředitelství policie kraje Vysočina a odvolání 17. 5. 2016 zamítl. Uvedl, že odchodné bylo určeno správně, protože byl správně vyměřen žalobcuv měsíční služební příjem, který tvoří základ pro výpočet odchodného. Na požadované proplacení odpracovaných hodin v letech 2007, 2008 a 2009, které by zvyšovalo služební

příjem, nemá žalobce nárok. Výše služebního příjmu byla předmětem jiného správního řízení, ve kterém nebyl žalobce úspěšný.

II.

[4] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Brně, který jí vyhověl a zrušil rozhodnutí žalovaného. Soud odkázal na svůj rozsudek čj. 62 Ad 4/2016-374, kterým vyhověl žalobě žalobce ve věci služebního příjmu, respektive odpracovaných hodin v letech 2007, 2008 a 2009 a uvedl, že služební příjem žalobce byl vadně vyměřen. Jestliže byl žalobci vadně vyměřen služební příjem, bylo mu vadně vyměřeno i odchodné, jehož výměra se dle § 156 odst. 1 zákona o služebním poměru odvíjí od služebního příjmu.

III.

[5] Žalovaný (dále „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností opírající se o důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Namítl, že krajský soud nesprávně posoudil otázku výše služebního příjmu, který tvoří základ pro výpočet odchodného. Ve stručné kasační stížnosti odkázal na svou kasační stížnost ve věci služebního příjmu, která byla předmětem řízení vedeného u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 8 As 160/2018 (k výsledku řízení viz bod [13] tohoto rozsudku). Navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[6] Žalobce ve svém vyjádření uvedl, že kasační stížnost neobsahuje náležitosti potřebné k jejímu věcnému projednání. Ve zbytku odkázal na své vyjádření ve věci vedené u kasačního soudu pod sp. zn. 8 As 160/2018.

V.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval pasivní legitimací správního orgánu. Pokud totiž soud po dobu řízení jedná s někým, kdo k tomu není pasivně procesně legitimován, zatíží řízení vadou, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci, k níž by soud musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[9] V řízení o žalobě proti rozhodnutí služebního funkcionáře ve věcech služebního poměru je žalovaným správním orgánem služební funkcionář, který ve věci rozhodl v posledním stupni (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 110/2018-37). Pravomoc služebního funkcionáře rozhodovat ve věcech služebního poměru je upravena v § 2 zákona o služebním poměru. V nyní posuzované věci se jedná o ředitele Krajského ředitelství policie kraje Vysočina.

[10] Krajský soud sice jako žalovanou nesprávně označil Policii České republiky, Krajské ředitelství policie kraje Vysočina, tímto postupem však skutečnému žalovanému nebyla odepřena možnost účasti na řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že fakticky jednal pasivně legitimovaný služební funkcionář. Krajský ředitel podepsal vyjádření k žalobě a ústního jednání se účastnil zaměstnanec Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, který byl pověřen náměstkem ředitele zastupujícím samotného ředitele. Je tedy zřejmé, že nemohla být jakkoliv zkrácena procesní práva žalovaného. Krajský soud v označení žalovaného sice pochybil, ale to není důvodem pro zrušení jeho rozsudku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 160/2018-42).

pokračování

[11] Stěžovatel výslovně spojil svou možnost úspěchu v nyní projednávané věci s kasační stížností ve věci služebního příjmu a dokonce odkázal na argumentaci v této kasační stížnosti obsaženou. Přes svou stručnost obsahuje nyní projednávaná kasační stížnost všechny formální náležitosti; je z ní zřejmé, čeho se stěžovatel domáhá, z jakého důvodu a v čem spatřuje nezákonnost rozhodnutí krajského soudu.

[12] Jedinou kasační námitkou je nesouhlas s rozsudkem Krajského soudu v Brně čj. 62 Ad 4/2016-374, ve věci služebního příjmu, na který soud odkázal v nyní napadeném rozsudku v bodě 20. Měsíční služební příjem totiž dle § 156 odst. 1 zákona o služebním poměru představuje základní výměru odchodného, o které jde v nyní projednávané věci.

[13] Kasační soud v jiném řízení zamítl rozsudkem ze dne 26. 8. 2020, čj. 8 As 160/2018-42, kasační stížnost stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Brně týkajícího se služebního příjmu. Stěžovatel tedy nemá pravdu, že krajský soud vycházel z nesprávného právního názoru ohledně výše služebního příjmu. Námitka není důvodná; žádnou jinou argumentaci kasační stížnost neobsahuje.

VI.

[14] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[15] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Zástupce žalobce, který měl v řízení o kasační stížnosti úspěch, učinil jeden úkon právní služby, a to vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], za který mu náleží mimosmluvní odměna ve výši 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. citované vyhlášky], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 stejné vyhlášky. Tato odměna se zvyšuje o 21% sazbu DPH. Celkem tedy na částku 4114 Kč, kterou je stěžovatel povinen uhradit žalobci k rukám jeho zástupce JUDr. Petra Hrnčíře, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 12. října 2020

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu